

Letna plača 2 gold.
Družveniki dobivajo
list brezplačno.

„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Nekaj o potovalnem čebelarstvu. — Nekaj o čebelnem življenji. — Dopisi.
— Imenik.

Nekaj o potovalnem čebelarstvu.

Govorili smo že mnogokrat v našem čebelarskem listu o potovalnem čebelarstvu, njegovi koristi in škodi; pa vsled dopisa z Vodiške okolice moramo še nekaj reči. Pač moramo takoj opomniti, da prašanje je laglje staviti, kakor odgovarjati. Pa — poskusimo.

Pripoznati moramo, da je Vaš dopis zmiren, pritožba pa opravičena. Lepo je, da „ptujim čebelarjem niste nevošljivi, ker morajo tudi živeti“. Veseli nas Vaša vednost, „da ptuje čebele škode ne delajo“ (se vé da pri zmernem številu panjev), ter take vednosti še marsikje manjka, — mnogokrat tudi pri takih, pri katerih bi se človek ne nadejal. Res čebele ne delajo škode; ker z medenimi soki ni kakor s popaseno travo, ki tako naglo ne raste, da bi mogel živinorejec spet juter tam pasti, kjer je včeraj pasel. Čebelar pa lahko brezskrbno na mestu ostane ter pase svoje čebelice tam, kjer jih je včeraj pasel. Se vé da je treba k temu ugodnega vremena; če pa tega ni, tudi na takem cvetji ni paše, na katerem včeraj ni bilo nobene čebele. Zato se tudi potovalno čebelarstvo povsod gojí ter je postavno dupuščeno menda po vseh deželah. Le v Gorici ga je deželni zbor tako omejil, da mora biti s časoma zadušeno, če se bodo paragrafi omenjene postave strogo spolnovali.

Da bi se pa s tem izgovorom smelo dopeljvati neomenjeno število panjev, nismo nikoli odobrovali in ne bomo. Vsaka stvar mora imeti svojo mero, če hočemo, da bode rastla in pospeševala. Kjer je za pašo primerno število n. pr. 200 panjev, ne more biti tudi 2000 ali še več panjev, enako primerno število. Dokler je najboljša paša, še gré, kakor že; kadar pa paša pojemlje ali vreme, kakor že, ne ugaja, takrat se po-

kažejo nasledki neprimerne množine panjev. Ker se to ponavlja redno vsako leto (včasih bolj, včasih manj), tedaj mora tudi redna škoda in težava nastati. Res je občna želja po postavnih določilih v čebelarstvu in gotovo tako opravičena, kakor pri drugih kmetiskih razmerah, ali postave le ni, dasiravno čebelarji vedno za-njo beračijo. Potreba dobre in stalne čebelarske postave je bila prav temeljito dokazana v občnem zboru avstrijsko-nemških čebelarjev v Solnem gradu l. 1872. Potem je menda prav vsako leto na občnih zborih bilo od tega govorjenje, pa — postav o čebelarstvu le nikjer ni, razun že omenjene v Gorici, kateri pa menda nikomur ne ugaja.

(Sklep prih.)

Nekaj o čebelnem življenji.

Prof. Karol Kheil, kateri se je za lanski občni zbor v Pragi mnogo trudil, pripoveduje „o znamenitostih čebelnega življenja“ sledeči primerljej: „Stal sem 28. oktobra lanskega leta zraven čebelnjaka ter se čudil, da čebele mnogo rumenega in rudečega obnožja nosijo. Ugibaje kje neki živalice tako pozno obnožja dobivajo? zapazim, da pri nekem žrelicu čebele naglo vun hitijo in komaj da bolj pazno pogledam, vidim matico med kakimi sto čebelami na izletnici dvakrat, trikrat sem ter tje iti ter se spet v panj poverniti. Premišljeva je, kaj bi neki to pomenilo, se kmalo spet pri žrelicu pokaže ter radovedno po svetu pogleduje. Vse je potem oblazila; izletnico večkrat premerila, enako tudi skončnico. Enkrat se je delala, kakor bi hotla zleteti, pa je vendar le pri poskušnji ostalo, v zrak se ni vzdignila. Še nekaj časa je sem ter tje korakala ter šla v panj, iz katerega je tisti dan več ni bilo. Mar li hodi matica tudi na sprehod?“

Tega bi ne omenili, ko bi se sredi junija nekaj enakega tudi pri nas ne bilo primerilo. Stala sta dva zvedena čebelarja pred čebelnjakom, ko pride matica iz nekega panja. Ker je bil panj izrojenec, sta mislila, da se bode mlada matica prašila ter sta na stran stopila panj opazovaje. Pa matici ni bilo mar se prašiti, ampak je nekaj časa sem ter tje med čebelami hodila po izletnici in skončnici ter se počasno v panj vrnila.

Pred več leti se mi je primerilo kaj enacega. Ker sem pa prve trenutke zamudil, nisem družega mislil, kakor da je matica se vračevala od oplodilnega izleta ter poskušala, da bi pravega panja ne zgrešila. Še le pozneje sem se spomnil, da je bila matica že zdavnej oplodena ter si nisem vedil primerljej razjasniti. Spominjam se pa tudi (vrednik), da mi je nekda j neki kmetiški čebelar pripovedoval, da je on že vidil in so mu ranjki oče pripovedovali, da kadar se čebele prašijo, tudi matica „špancierat“ gré.

Čudni primerljej! Naj ponovimo prašanje: Mar li hodi matica tudi na sprehod?

Dopisi.

Z Vodiške okolice konec maja. Pisal bi Vam rad kaj in imel bi dovelj; pa kaj, ko ne znam! Nekdaj smo se premalo učili, in to nas v starosti teži; zdaj se učijo veliko preveč, ne znajo pa ne veliko več, kakor mi in to nas dandanašnji še desetkrat bolj teži. Na svetu tedaj ni nikoli prav; ne umémo tedaj, zakaj se liberalci toliko trudijo, nam še nebesa vzeti. V nadlogah smo se saj s tem tolažili, da bo tam za vse prav; tedaj je neusmiljenost ubogemu ljudstvu sladke nade podirati, naj bile bi tudi le sanje; kar le misliti, nas večni, Bog varuj! Pa kam sem zašel? Za „Čebelo“ hočem pisati, ne za „Danico“.

Kakor v drugih rečeh, nam tudi pri čebelarstvu ni vse prav. Lansko leto je bila na ajdi dobra paša in panji težki; ali imeli smo drugo težavo, o kateri znabiti pozneje kaj pišem, če Vam drago. Letos so čebele pri nas še precej dobro prezimovale. Kakor huda in dolga je bila zima, čebelam vendar ni toliko škodovala, ker smo sem ter tje imeli nekaj jasnih dni. Kakor slišimo, se jim je marsikje slabejše godilo. Meseca aprila so si dobro pomagale in že v prvi polovici majnika smo imeli več rojev. Rojijo sploh letos čebele rade in mnogo panjev je dalo po štiri roje. Vém, da bote zmajevali, da jemljemo od panjev po štiri roje, pa kar samo raste, naj raste, kaj hočemo vničevati. *) Poslednji čas nam vreme nič kaj ne ugaja; ne mara, da bodo tudi čebele lakoto trpele, kjer ni lipe in kostanja. Naj Vam še poročam, da so se v naši okolici čebelarji zelo vneli za nove panje s premakljivim satovjem. Res je včasih malo več dela, pa kako prijetno in zraven tudi koristno delo! Ne mogel bi več starih panjev v čebelnjaku imeti.

Zdaj prav za prav ne vem več pisati; ker zavolj jesenske težave bi imel Vašega odgovora počakati, pa danes imam ravno nekaj časa in Vi ste že večkrat rekli, da imate dopise vselej radi. Verh tega kmet laglje prime za sekiro in matiko, kakor za pero; tedaj ne zamerite, da še nekaj besed dostavim.

*) Čuden ugovor! Naj raste, kar samo raste, pravite. Zakaj pa plevel iz njiv trebite, zakaj vodene šibince in odrastke pri sadnem drevju odrezujete? Zato, ki je plevel, ki so vodeni odrastiki in oboje škodljivo, kaj ne? Dobro; tako škodljivi odrasteki za čebelarstvo so tretji, četrti roji. Noben umen čebelar ne vzame od panja več, kakor dva roja (mogoče, da so tú in tam izjeme, pa merajo izjeme ostati, ne vodilo); tretje in četrte roje pa kot škodljive odrastke obrezuje, ali s tem, da panju rojiti ne pustiti, ali s tem, da roj izrojencu nazaj vrne, ali saj da več takih rojičkov združuje.

Sploh je pri nas velika napaka, da so naši čebelarji ponosni ter iščejo sreče le v obilnem številu panjev, ne pa v dobrih, močnih panjih. Dokler tega napačnega vodila ne bomo zapustili, toliko časa se ne smemo nadejati posebnega uspeha pri čebelarstvu.

O dovaževanju čebel v pašo, ali potovalnem čebelarstvu, odgovarjamo na drugem kraju.

Vredništvo.

Sitnost in škoda, ktera čebelarje v naši okolici redno vsako jesen obiskuje, je silno preveliko število v pašo dopeljanih čebel. Nič nismo ptujim čebelarjem nevošljivi, saj morajo tudi živeti. Naj bi se tedaj dovaževalo primerno število panjev, bi kar nič ne godrnjali, saj vemo, da bi nam nič škode ne delali; ali navozijo jih v ravno ne preširoko okolico ne na stotine, ampak na tisoče. Potem pa nastane na zadnje, kadar paša ponehuje, ali o slabem vremenu tako ropanje, da je pred čebelnjakom vse črno čebel, v panjih pa vse polno praznega. Prigodilo se je že, da nekteri čebelar ni toliko teže nazaj peljal, kakor pripeljal; ali če je bilo boljše, da se mu je komaj voznina povrnila; za dobiček je imel trud in nevoljo. In nam domačim se enako godí. Čemú bi se neki človek trudil, ki nima družega, kakor škodo in jezo!

Zatorej lepo prosimo, naj nam čebelarsko društvo pomaga, da bi se te nadloge znebili, ali nam saj dober svet dá, kaj naj bi sami storili, ali kje se pritožili, da bi kako pomoč dobili. Z Bogom!

~~~~~

Letno plačo za leto 1880

so plačali sledeči častiti in spoštovani udje čebelarskega društva:

Gospod	Arzenšek Anton, učitelj v Stranica	1 gld. — kr.
Čast. gosp.	Bergant Lovrencij, župnik na Doboveu	2 " — "
"	Bezenšek Jurij, župnik v Čadramu	2 " — "
"	Bratina Anton, župan na Ustji	1 " — "
"	Bartol Baltazar, župnik v Spodnjem Berniku	2 " — "
"	Burgar Franc, kmetovalec v Vodica	1 " — "
"	Čaf Matej, mizar v Gočavi	1 " — "
"	Čebular Franc, župnik na Opčini	2 " — "
"	Černič Dionizij, hišnik v Dulah	1 " — "
"	Dolenec Oroslov, svečar v Ljubljani	2 " — "
"	Domicelj Anton, župnik v Črnem vrhu	2 " — "
"	Domicelj Janez, kmetovalec v Zagorji	1 " — "
"	Erjavec Matija, vikar v Sturji	2 " — "
"	Grča Blaž, vikar v Čepovanu	2 " — "
"	Grajzer Janez, mizar v Št. Valburgi	1 " — "
"	Hafner Janez, tkavec v Dobruši	1 " — "
"	Herg Lovrencij, župnik in duh. svet. v Lembahu	2 " — "
"	Jereb Jernej, kmetovalec v Vodica	1 " — "
"	Jugovic Anton, župnik v Borovnici	2 " — "
"	Juvanc Janez, vpok. učitelj v Planini	1 " — "
"	Kalt Gašpar, župnik v Vešprinji	2 " — "